

Gustave Flaubert: Ema Bovary

Gospa Bovary je eden izmed Flaubertovih temeljnih romanov, nastal je leta 1857. Zame najzanimivejša osebnost v tem romanu je glavna oseba: Ema Bouvary. Ema je po mojem mnenju portret velike večine današnje mladine. V njej je Flaubert upodobil vso tragiko človeškega življenja. Razkol med ideali in resničnostjo je tu čisto realen, vsek mi je da pisatelj v njem ne pretirava. Pri branju sem imel vseskozi občutek da ji nekaj manjka, da se vlak življenja vozi pred njo, a ona ga ne doseže. Tisti večni občutek zamujanja necesa, pa ne ves kaj, lahko cloveka ugnobi. Tudi jaz sem nosil vecine osnovnosolskih dni ta utrujajoci občutek v sebi. Ce se mu ne upres, ti vse zivljenje mine v nekakšni cudni omami zamujanja. V tej omami so vsi dogodki zate nekaj postranskega, nevaznega, kajti ti vseskozi cakas na nekaj velikega, na dogodek ki ti bo spremenil zivljenje. In tako prakticno zivis ne da bi zivel, ne da bi okusil resnicno , veselo stran svojega zivljenja. V meni se ta občutek, ceprav sem se ga nekajkrat ze uspesno znebil(ta uspesnost " je zelo relativna), zadnje case velikokrat obudi. Ema Bovary je v svojih mladostnih hrepenenjih od zivljenja pricakovala veliko. Oblikovala si je ideale, ki v druzbi kmetov in mescanov niso bili uresnicljivi. V sebi je cutila da ne spada v ta druzbeni sloj, da je ustvarjena za boljse zivljenje. Prezirala je plehkost in monotonost kmeckega in mestnega prebivalstva: Njeni ideali so bili drugacni, v mescanski vsakdanjosti zanjo ni bilo srece. Ljubila je custva,obcutke,strasti. Lazna cerkvena morala, mescanska pravila in obicaje,ki cloveka tako utesnjujejo in ga prisiljujejo v pusto povprecnost je spregledala ze v mladosti. Kaj naj clovek potem lahko sploh se stori? Vprasanje ki je bilo verjetno zastavljeno ze nestetokrat. Jaz ne vem, Ema pa tudi ne. Ona se ni vdala v usodo, borila se je, poskusala je ujeti vlak zivljenja na vse nacine, a ji to ni uspelo. Napacne odlocitve so jo pogrezale vedno globlje v propad, za sabo je potegnila tudi njeno cisto nasprotje, vdanega, zadovoljnega moza, ki od zivljenja ni zahteval nic vec kot mu je ta prinasal. Njen moz je zivel celo zivljenje v lazi, da je Ema z njim srecna, to spoznanje in pa Emina smrt ga je na koncu tako potrlo da se ni vec pobral. Umrl je v zalosti. Mislím da je Charles v vsem romanu se najbolj tragicna osebnost, kajti to spoznanje je iz vsega njegovega zivljenja naredila le utvaro, skratka ga je iznicila. Tega nebi prezivel nihce, pa naj bi imel se tako mocno osebnost.

Ce bi Emo prestavil v danasnje case, bi se verjetno locila od Charlesa ze po kaksnih dveh mesecih, kajti javna morala in vzgoja bi ji to dovolili. V tem romanu se zelo dobro vidi, kaksna neumnost je po eni strani poroka in vse njene obveznosti. Ljudje v njej pac vidijo osnovo civilizacije, ki pa je po mojem mnenju malce zgresena(zelo milo receno). Mogoce bomo kdaj v kaksnem drugem casu ziveli drugace, vendar ne kmalu, zdaj so ljudje se veliko prevec ukalupljeni, da bi bilo to mozno. Zdaj smo se tako zaverovani vase, da si tega, da bi obstajalo se kaj drugega, drugacnega, nekaj kar se ne sklada z nasimi predstavami, niti ne predstavljamo.